

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/6/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010039
Dátum vydania rozhodnutia:	23.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9014010039.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5B, 821 08 Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, 810 00 Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/094/2013 zo dňa 17. decembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/094/2013 zo dňa 17. decembra 2013, p
o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľovi u k l a d á povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v V. X., B..

Odôvodnenie

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím č. RP/094/2013 zo 17. decembra 2013 postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 16. júla 2013 v čase od cca 20,31 hod. odvysielal v rámci programovej služby JOJ program Slnko, seno, slanina, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov, hoci tento obsahoval vyjadrenia naplňajúce hodnotiace kritérium „obscénne a vulgárne vyjadrovanie“, ktoré vzhľadom na ich

kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia ako aj vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo daného programu podmieňujú klasifikáciu a označenie daného programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 15 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania. Za uvedené porušenie povinnosti odporkyňa navrhovateľovi uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. pokutu vo výške 2500 €.

S poukazom na znenie ustanovenia § 1 ods. 2 písm. g/ vyhlášky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 589/2007 Z. z.“) Rada uviedla, že každý, hoci aj opakujúci sa výraz, je nutné posudzovať s prihliadnutím na jeho konkrétne použitie v danom programe ako aj s prihliadnutím na charakter samotného programu. Predmetný program bol tzv. reality show, ktorý popri hlavnej dejovej línii - súťaže v chudnutí - využíva tradičné prvky žánru reality show - vytváranie, resp. podporovanie umelých konfliktov medzi účastníkmi.

Rada v rozhodnutí konštatovala, že niektorí súťažiaci sa v rámci danej reality šou snažili zviditeľniť, príp. presadiť práve vyjadrovaním, ktoré zjavne vybočovalo z bežného rámca, pričom používali dané výrazy v rámci „vtipných“ alebo urážlivých komentárov. Odporkyňa poukázala na situáciu, kde súťažiaci absolvovali pešiu túru zabalení v igelite (z dôvodu účinnejšieho spaľovania tukov), súťažiaca P. upozornila na trhanie jej igelitu v oblasti rozkroku spôsobom, kde toto trhanie prirovnala k trhaniu panenskej blany („...medzi nohami niečo trhá, ale poctivá blana to neni“). Ďalšia zo súťažiacich ju následne rovnako „humorným“ spôsobom upozornila na jej pokročilý vek, a teda na fakt, že v jej prípade sa jej medzi nohami môžu trhať iba staré nohavičky („No moja, ty už môžeš mláďa len spomínať, lebo myslím si, že tvoje mláďa už dávno prešlo, biologické hodiny ti dotikali. A to, čo sa ti medzi nohami trhá, moja, tak to sú tvoje staré nohavičky.“). V súvislosti s pokročilým vekom tejto súťažiacej spomenul jej kolega „indulónu“, pričom následne aj explicitne objasnil akým spôsobom myslel jej použitie („Najlepšia indulóna, F., najlepšia indulóna je A64 modrá. To je univerzal. Na všetky druhy konečníkov.“). Na záver debaty urazená súťažiaca zareaguje spôsobom, že aj keby mala mať problém s vaginálnym sexom z dôvodu jej veku, môže ho vyriešiť, napr. spomínanou indulónou. V prípade erektilnej disfunkcie jej kolegu mu však ani toto nepomôže. („Počúvaj ma, ty buzerant, keď mne, keď ja budem mať suchú (pípanie), použijem indulónu, ale keď tebe, keď sa nepostaví, tak nepomôžu ani máre.“) V rámci debaty o dôvode nadmerného fajčenia jeden zo súťažiacich navrhne kolegovi, aby zahodil cigarety, nefajčil a radšej prijal orálny sex od ďalšej súťažiacej, pričom využije skutočnosť, že slangový výraz používaný pre pomenovanie orálneho sexu je zhodný s pomenovaním inhalovania tabakových výrobkov („Ja bych mu povedala, povedala na tvojom mieste, že zahod' tú cigaretu, nefajči a radšej sa nehaj odo mňa (vypípané).“). Hoci bolo konkrétne slovo prekryté zvukovou stopou, z následného vyjadrenia dotknutej súťažiacej bolo zrejmé, že sa skutočne malo jednať o orálny sex („Fuj, taký vecheť nechcem do úst.“). Rada skonštatovala, že vzhľadom na kontext, v ktorom boli vyššie uvedené výrazy použité (prirovnávanie trhanie igelitu medzi nohami k trhaniu panenskej blany, používanie indulóny pri sexe z dôvodu „suchej“ vagíny, odmietanie orálneho sexu vzhľadom na kvalitu mužského údu), je ich nutné klasifikovať ako obscénne vyjadrovanie. Program tiež obsahoval niekoľko vulgárnych výrazov, ktoré však podľa odporkyne možno charakterizovať ako primerané maloletým starším ako 15 rokov už len z dôvodu ich extrémne nízkej intenzity (do riti, sračky) ako aj ich zanedbateľnej frekvencii výskytu (silnejší vulgarizmus „dojebal“ odznel jedenkrát v rámci celého programu).

Proti uvedenému rozhodnutiu podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal náhradu trov konania. V dôvodoch opravného prostriedku tvrdil, že napadnutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Namietal, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a v

konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ uviedol, že Rada v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú záznamy z vysielania programu, prepis/popis skutkového stavu. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 a § 22 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) vytykal Rade, že ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s uvedenými ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Argumentáciu Rady, že sa pred vydaním rozhodnutia s podkladmi oboznámila, považoval v priamom rozpore s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj v rozpore s administratívnym spisom, keďže z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam - zápisnica, poukazom na to, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom tak urobila. Dôvodil, že zo samotnej povahy ohliadky ako procesného úkonu v správnom konaní vyplýva, že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahraditeľným rysom v konaní pred Radou a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez toho, aby členovia Rady obrazovo zvukový záznam, za ktorý môžu udeliť sankciu, na vlastné oči videli. Tvrdil, že vykonanie dôkazov, resp. vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazov (ohliadky predmetného záznamu z vysielania) má pre vysielateľa ako účastníka správneho konania zásadný význam. Považoval za veľmi podstatnú aj skutočnosť, že nielen hodnotenie, ale aj samotná selekcia do analýzy/prepisu/popisu je prejavom subjektívneho náhľadu na vec, takže by v prípade, ak by analýza nahradila zápisnicu, došlo by k situácii, kedy by de facto rozhodovali nikým nevolení úradníci/zamestnanci namiesto osobného rozhodovania členov Rady. Namietal, že vzhľadom k uvedenému Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správního soudu ČR č. k. 7As/57/2010 - 82 z 03.04.2012.

Tvrdil, že ako osoba obvinená zo spáchania správneho deliktu má plné právo zostať počas celého konania absolútne pasívna, nevyjadrovať sa ani nenavrhopovať žiadne dôkazy, nakoľko správny orgán zaťažuje dôkazné bremeno, ktoré správny orgán unesie len v prípade, ak porušenie povinnosti vysielateľa preukáže bez dôvodných pochybností. Prepis/popis skutkového stavu nebol získaný zákonným spôsobom, nakoľko nie je vyhotovený vo forme zápisnice. Prepis/popis skutkového stavu nie je datovaný, podpísaný, opečiatkovaný a nie je z neho zrejmé, kto a akým spôsobom ho vyhotovil a čo má tento dokument predstavovať a akú výpovednú hodnotu v konaní má predstavovať. Výslovil názor, že Rada je povinná označené podklady pre rozhodnutie (záznamy z vysielania) vykonať zákonným spôsobom a po ich vykonaní vyhotoviť zápisnicu v zmysle § 22 ods. 1 správneho poriadku a až takýmto zákonným spôsobom zistený obsah záznamu z vysielania, ktorý je zachytený v zápisnici je spôsobilým podkladom pre vydanie rozhodnutia, ku ktorému musí mať vysielateľ možnosť sa vyjadriť. Mal za to, že ak by odvolací súd pripustil správnosť záveru Rady, že nie je povinná o vykonaných dôkazoch vyhotovovať zápisnicu, hoci jej to exaktne a bez výnimky ukladá § 21 ods. 1 správneho poriadku, vytvoril by tým veľmi nebezpečný a udržateľný precedens v neprospech účastníkov správnych konaní vedených Radou. Poukazom na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej súčasťou administratívneho spisu musí byť aj zápisnica o hlasovaní jednotlivých členov Rady v správnom konaní, uviedol, že vyhotovovanie zápisnice po vykonanom dokazovaní nie je ničím odlišné od vyhotovenia zápisnice o hlasovaní členov Rady a jej absencia sa nemôže aj s ohľadom na § 21 ods. 1 správneho poriadku považovať za zákonný postup Rady.

Ďalej navrhovateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci, nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia a nepresné vymedzenie skutku vo výroku. Výrok napadnutého rozhodnutia neobsahuje spôsob spáchania skutku, vrátane vymedzenia konkrétnych vyjadrení, ktoré mali napĺňať hodnotiace kritéria identifikované Radou. Tvrdil, že zo všeobecnej formulácie výroku napadnutého rozhodnutia nie je možné určiť, akým spôsobom vysielateľ porušil svoju povinnosť, pretože v ňom nie sú identifikované,

ktoré konkrétne vyjadrenia alebo časti programu boli obscénnymi a vulgárnymi, a preto nie je možné pre vysielateľa jednoznačne do budúcnosti predvídať, prípadne upraviť obsah svojho vysielania tak, aby sa vyhol porušeniu povinnosti.

Navrhovateľ ďalej namietal, že nebolo dodržané jeho právo na spravodlivé súdne konanie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie je nezrozumiteľné a zmätočné ako celok. Uviedol, že Rada doslova zahltala napadnuté rozhodnutie a aj oznámenie o začatí správneho konania veľkým množstvom nerelevantných informácií, neautentickým prepisom celého programu, z ktorých si mal vysielateľ zrejme vybrať, ktoré majú relevanciu v správnom konaní. Poukazom na povinnosť Rady jasne a zrozumiteľne identifikovať skutok, ktorý sa vysielateľovi kladie za vinu, aby mohol efektívne uplatňovať svoju procesnú obranu, dôvodil, že Rada si nesplnila túto povinnosť, keď z oznámenia o začatí správneho konania vyplýva, že Rada mimo iné považovala značne iné časti programu za porušenie povinností, ktoré však za porušenie povinnosti už nepovažovala v samotnom napadnutom rozhodnutí. Postup Rady považoval za zmätočný, keď napadnuté rozhodnutie bez akéhokoľvek dôvodu obsahuje takmer sedem strán prepisu informácií odvysielaných v samotnom programe, a to bez vysvetlenia ich relevancie pre správne konanie. Tvrdil, že Rada nakoniec len „horko - ťažko“ identifikovala štyri súvetia, ktoré mali obsahovať obscénne a vulgárne vyjadrenia. Domýšľavosť Rady v správnych rozhodnutiach nemá miesto a je povinnosťou Rady objektívne identifikovať to, čo bolo odvysielané a posúdiť súlad obsahu so zákonom. V napadnutom rozhodnutí sa však Rada nevyhla subjektívnym úvahám. Poukázal na to, že akékoľvek vulgarizmy boli v predmetnom programe zvukovo upravené, tzv. „vypípané“, tak aby neboli rozpoznateľné. Vysielateľ nemôže byť sankcionovaný za to, že časť divákov sa môže dovŕpiť, aké slovo bolo „vypípané“. Ako podporný argument citoval časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého „Hoci bolo konkrétne slovo prekryté zvukovou stopou, z následného vyjadrenia dotknutej súťažiacej bolo zrejme, že sa skutočne malo jednať o orálny sex.“ Podľa navrhovateľa subjektívna domýšľavosť a vyvodzovanie záverov z nepovedaného, zamlčaného alebo vypípaného vyjadrenia, patrí do súkromnej sféry každého diváka, preto nemôže objektívne zaťažovať vysielateľa.

Podľa navrhovateľa v napadnutom rozhodnutí Rada nevymedzila (a to ani svojou správnu úvahou) obsah pojmu „obscénny“, aj keď pod tento pojem zaradila identifikované odvysielané vyjadrenia. Navrhovateľ namietal, že Rada nesprávne právne posúdila vec, pretože odvysielané vyjadrenia nie je možné považovať za obscénne ani za vulgárne, nakoľko tieto spadali do kategórie bežnej komunikácie chránenej vekovej skupiny a mali expresívny charakter. Expresívne vyjadrovanie je kritérium, ktoré spadá pod označenie JSO „nevhodný do 12 rokov“, pričom program takého označenie obsahoval.

Uviedol, že v napadnutom rozhodnutí Rada veľmi subjektívne uvádza výrazy, ktoré neboli odvysielané. Rada uviedla, že „vzhľadom na kontext v ktorom boli vyššie uvedené výrazy použité (prirovnávanie trhanie igelitu medzi nohami k trhaniu panenskej blany, používanie indulóny pri sexe z dôvodu „suchej“ vagíny, odmietanie orálneho sexu vzhľadom na kvalitu mužského údu) je nutné (...)“. Skutkový stav však podľa navrhovateľa odhalil, že vysielateľ použil nasledovné výrazy: „medzi nohami niečo trhá, ale poctivá blana to není“, „A to, čo sa ti medzi nohami trhá, moja, tak to sú tvoje staré nohavičky“, „keď ja budem mať suchú (pípanie) použije indulónu, ale keď tebe, keď sa nepostaví, tak nepomôžu ani máre.“, „Fuj taký vechet nechcem do úst.“ Navrhovateľ považoval citované vyjadrenia za nanajvýš expresívne, avšak nie obscénne ani vulgárne a už vôbec nezodpovedajúce identifikácii, ktorú použila Rada vyššie.

Navrhovateľ taktiež namietal, že Rada uplatnila nesprávny postup a konanie trpí takou vadou, pre ktoré je napadnuté rozhodnutie nezákonné, z dôvodu, že Rada predmetné konanie nespojila s konaním 323-PLO/O-4570/2013 (RP/095/2013, rovnako napadnuté odvolaním), hoci v oboch konaniach sankcionovala vysielateľa za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a zhodne za to, že odvysielal program Slnko, seno slanina, ktorý zhodne označil symbolom „12“, hoci mal zhodne podľa Rady označiť symbolom „18“. Rada, teda nesprávne posudzovala konanie vysielateľa ako dva samostatné skutky, hoci tieto predstavovali čiastkové útoky jedného pokračovacieho správneho deliktu, ktoré mala Rada posudzovať v rámci jedného konania a uložiť jednu samostatnú sankciu.

Odporkyňa vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa navrhla napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Nesúhlasila s námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku. K namietanej nezákonnosti vykonania dôkazu uviedla, že podkladom pre vydanie rozhodnutia sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci, záznam z vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav, pričom rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Vzhľadom na právnu úpravu ustanovenú v § 34 ods. 3 správneho poriadku bol navrhovateľ povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správne konaniu dôkazy, ktoré sú mu známe. Rada poskytla navrhovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľ bol súčasne poučený, že pokiaľ svoje práva nevyužije Rada rozhodne aj bez jeho stanoviska, pričom navrhovateľ svoje právo nevyužil, keď na výzvu Rady svoje vyjadrenie nepredložil. Z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania - je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Súhlasila s tvrdením navrhovateľa, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazov, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania, keď písomný popis skutkového stavu slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, pričom skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený aj v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnú formu správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Keďže navrhovateľ v rámci správneho konania nepodal písomné stanovisko k predmetu správneho konania a ani inak neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažovala záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný s poukazom na to, že ani sám navrhovateľ nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. Prepis Rada doručila navrhovateľovi ako prílohu oznámenia o začatí predmetného správneho konania, ktoré je podpísané predsedom Rady, je opečiatkované aj datované. Je irelevantné, kto prepis vyhotovil, podstatné je, že bol doručený navrhovateľovi, a že ten bol upovedomený o tom, že bude podkladom pre rozhodnutie a bol vyzvaný na vyjadrenie. Záznam z vysielania je obdobný ako listina, ide o zvukovo obrazovú, prípadne iba o zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou a aj v prípade záznamu z vysielania sa správny orgán najprv presvedčí o jeho pravosti, a či spĺňa formálne náležitosti špecifikované vo vyžiadaní, v prípade záznamu získaného z nahrávacieho zariadenia Rada skúma, či bol skutočne získaný záznam vysielania toho - ktorého vysielateľa a následne sa Rada oboznámi s jeho obsahom, čiže zhliadne vysielanie, ktoré je na dátovom nosiči zaznamenané a rovnako ako v prípade listiny ani o zhliadnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zrejmé, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len zhliadnutím. Poukázala na to, že v prípade ohliadky ide naopak o odlišný dôkaz, nakoľko predmetom ohliadky môžu byť len veci hmotnej povahy, a preto skutočnosť, že Rada zhliadne záznam vysielania ešte neznamená, že Rada týmto postupom vykonáva ohliadku, nakoľko nie je možné ohliadnuť niečo, čo nemá hmotnú povahu. Rada môže ohliadnuť len dátový nosič ako taký, ale nie jeho obsah. Nebol teda dôvod, aby Rada o zhliadnutí záznamu vysielania spísala zápisnicu. Odporkyňa považovala za nepravdivé tvrdenie navrhovateľa, že zápisnica o hlasovaní Rady začala byť súčasťou administratívneho spisu až na základe rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nakoľko zápisnica o hlasovaní Rady bola vždy súčasťou administratívneho spisu. Zdôraznila, že Rada v prípade vykonania dôkazu nijakým spôsobom nepochybila, dôsledne zistila skutočný stav veci a pri jeho zisťovaní postupovala v súlade so zákonom.

Nesúhlasila ani s námietkami navrhovateľa týkajúcimi sa nepresného vymedzenia skutku vo výroku. Podľa odporkyne výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, keď vo výrokovej časti rozhodnutia je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 16. júla 2013 o cca 20,31 hod., spôsob spáchania správneho deliktu - odvysielanie programu s názvom Slnko, seno, slanina na programovej službe JOJ a správny delikt - odvysielanie daného programu s označením nevhodný pre vekovú skupinu do 12 rokov napriek tomu, že tento obsahoval vyjadrenia naplňajúce hodnotiace kritérium „obscénne a

vulgárne vyjadrovanie", ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia ako aj vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo daného programu podmieňujú klasifikáciu a označenie daného programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 15 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania.

Ustanovenie § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. ukladá odporcovi povinnosť zaviesť a uplatňovať Jednotný systém označovania. Ustanovenia JSO obsahujú viaceré povinnosti, ktoré je vysielateľ povinný splniť pri vysielaní jednotlivých zložiek programovej služby z hľadiska informovania rodičov o vekovej vhodnosti týchto zložiek programovej služby pre maloletých. Jednou z povinností je aj povinnosť klasifikovať a označiť programy príslušným piktogramom podľa ich vekovej vhodnosti na základe „návodu" uvedeného v tomto predpise. Jednou z možných kategórií z hľadiska vekovej vhodnosti programov je kategória - nevhodné pre maloletých do 15 rokov. Programy sa klasifikujú a označia príslušným piktogramom k tejto kategórii v prípade, ak obsahujú niektoré z hodnotiacich kritérií uvedených v príslušnom ustanovení JSO. Jednotlivé kritériá definujúce nevhodné obsahy sú koncipované pomerne široko, pričom v zmysle § 1 ods. 5 JSO je nutné brať do úvahy aj ďalšie skutočnosti, napr. spôsob a formu spracovania alebo zobrazenia nevhodných obsahov, ich intenzitu, frekvenciu, či kontext výskytu v diele, atď. Jedným z hodnotiacich kritérií pre klasifikovanie a označenie programu ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov uvedeného v § 1 ods. 2 písm. g/ JSO je aj obscénne vyjadrovanie. Pojem obscénne vyjadrovanie však nie je pojmom s legálnou alebo s inou ustálenou, všeobecne akceptovanou definíciou. Ide teda o tzv. neurčitý pojem, ktorého výklad je v kompetencii správneho orgánu. Z povahy tohto pojmu je však zrejmé, že tento pojem nie je možné explicitne definovať pre otvorený okruh situácií, nakoľko jednotlivé vyjadrenia je nutné vnímať v kontexte ich použitia. Niektoré vyjadrenia môžu mať v určitom kontexte neutrálny charakter, pričom tie isté vyjadrenia môžu mať v kontexte inom charakter obscénneho vyjadrovania. Zdôraznila, že v zmysle povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. Rada považovala za nevyhnutné posúdiť program z hľadiska správneho uplatňovania JSO ako celok, teda jednotlivé scény obsahujúce nevhodné obsahy v kontexte celého diela, jeho charakteru a obsahu. Určenie konkrétnej časti programu, príp. konkrétnych vyjadrení, ktoré sú v rozpore s príslušnými ustanoveniami JSO, priamo vo výroku rozhodnutia tak, ako to žiadal navrhovateľ, by bolo neúplné a nepresné a práve takéto vytrhnutie obsahu z kontextu, v ktorom bol odvysielaný, by bolo v rozpore s účelom JSO a spôsobovalo by neúplnosť a nepresnosť výroku. Program ako celok, nie jeho časti samostatne, svojím obsahom a spôsobom spracovania naplnil kritériá špecifikované v JSO ako obsahy nevhodné pre maloletých do 15 rokov. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia na str. 11 a 12 podrobne rozvádza, ktoré konkrétne vyjadrenia a v nich obsiahnuté scény svojím obsahom, spôsobom a formou spracovania, s prihliadnutím na kontext, v akom boli odvysielané, naplnili kritériá odôvodňujúce označenie predmetného programu ako nevhodného a neprístupného pre vekovú kategóriu maloletých do 15 rokov.

K námietke navrhovateľa, ohľadom „zahrnutia" oznámenia o začatí správneho konania veľkým množstvom nerelevantných informácií uviedla, že v predmetnom oznámení o začatí správneho konania boli explicitne špecifikované scény (na rozsahu cca 1 a pol strany), ktoré mohli obsahovať obscénne vyjadrovanie. Rada v oznámení o začatí špecifikuje scény, ktoré by mohli obsahovať obscénne vyjadrovanie (práve z dôvodu aby sa k nim mohol účastník konania vyjadriť). V samotnom rozhodnutí Rada uvádza už iba tie časti programu, príp. vyjadrenia, ktoré jednoznačne a nespochybniteľne naplnili dané hodnotiace kritérium. Rozhodujúcim je fakt, že Rada v napadnutom rozhodnutí neidentifikovala ako obscénne vyjadrovanie žiadnu časť alebo konkrétne vyjadrenie programu, ktoré by nebolo uvedené v oznámení o začatí správneho konania. Navrhovateľ tak jednoznačne dostal možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli v odôvodnení napadnutého rozhodnutia použité na preukázanie porušenia predmetnej zákonnej povinnosti. Uvádzanie prepisu/popisu predmetného programu v rámci rozhodnutia vo veci samej je dlhodobou a štandardnou praxou správneho orgánu, pričom navrhovateľ túto skutočnosť doteraz v žiadnom zo svojich opravných prostriedkoch nenapadol. Zároveň je však tento prepis/popis vždy zreteľne oddelený od samotného odôvodnenia (tak ako aj v napadnutom rozhodnutí), preto nie je odporkyni jasné akým spôsobom mohlo uvedenie tohto prepisu/popisu spôsobiť zmätočnosť napadnutého rozhodnutia

Dôvody ako aj úvahy na základe, ktorých dospela Rada k záveru, že vyjadrenia identifikované v odôvodnení rozhodnutia naplnili hodnotiace kritérium obscénne vyjadrovania, sú podrobne uvedené a analyzované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Podľa Rady jednotlivé vyjadrenia je potrebné analyzovať v kontexte, v ktorom boli použité. Tento kontext je nepochybne možné posúdiť iba pomocou správnej úvahy. Tento inštitút umožňuje rozhodujúcemu orgánu využívať pri svojej činnosti subjektívne zhodnotenie a interpretovanie relevantných skutočností, za predpokladu, že jeho závery možno považovať za logické, riadne odôvodnené a zjavne nevybočujúce zo zákonného rámca. Odporkyňa je presvedčená, že táto správna úvaha, ktorá tvorí súčasť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v plnej miere zodpovedá požiadavkám logiky a je riadne zdôvodnená. Naopak navrhovateľ svoje tvrdenie, že výrazy použité v programe boli iba „expresívnymi výrazmi“, žiadnym spôsobom nezdôvodnil a správnu úvahu odporkyne teda žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil.

Ako vyplýva zo samotného výroku napadnutého rozhodnutia, navrhovateľ bol v tomto prípade sankcionovaný za to, že označil program ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov, hoci mal tento program označiť ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov. Navrhovateľove tvrdenie, že odporkyňa mala spojiť predmetné správne konania s konaním č. 323-PLO/O-4570/2013 (RP/095/2013) pretože v oboch prípadoch sankcionovala navrhovateľa za označenie programu ako nevhodného pre maloletých do 12 rokov, hoci ho mal zhodne podľa Rady označiť symbolom „18“, je teda zjavne nepravdivé. Odporkyňa zároveň poukázala na skutočnosť, že konanie označené navrhovateľom v žiadnom prípade nemohlo tvoriť spolu s konaním sankcionovaným napadnutým rozhodnutím pokračujúci správny delikt, a teda jeden skutok, nakoľko dôvody pre prísnejšie (a rozličné) označenie vekovej vhodnosti programov boli v týchto prípadoch úplne rozdielne. Kým v napadnutom rozhodnutí sa jednalo o „obscénne vyjadrovanie“, v rozhodnutí č. RP/095/2013, ktoré navrhovateľ uvádza vo svojom odvolaní, bolo dôvodom na prísnejšie označenie vekovej vhodnosti programu „zobrazenie šikanovania“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie a mu predchádzajúce správne konania postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250I a nasl. O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v posudzovanej veci bolo preskúmať zákonnosť rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 16. júla 2013 v čase od cca 20,31 hod. odvysielal v rámci programovej služby JOJ program Slnko, seno, slanina, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov, hoci tento obsahoval vyjadrenia napĺňajúce hodnotiace kritérium „obscénne a vulgárne vyjadrovanie“, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia ako aj vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo daného programu podmieňujú klasifikáciu a označenie daného programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 15 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti

vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“).

Podľa § 1 ods. 2 písm. g/ vyhlášky č. 589/2007 Z. z. audiovizuálne diela, multimediálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, ak obsahujú vulgárne vyjadrovanie, vulgárne gestá, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov.

Podľa § 1 ods. 5 vyhlášky č. 589/2007 Z. z. obsah audiovizuálnych diel, multimediálnych diel, programov poskytovaných prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programov alebo iných zložiek televíznej programovej služby sa posudzuje z hľadiska

- a) kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke programovej služby,
- b) spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh diela alebo programu, umeleckého a morálneho poslania diela alebo programu a
- c) intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke televíznej programovej služby.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: a) upozornenie na porušenie zákona, b) odvysielanie oznamu o porušení zákona, c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, d) pokutu, e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66 387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19 916 €, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5).

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje

všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci postupoval náležite v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav vecí, v konaní postupoval v súčinnosti s navrhovateľom ako s účastníkom konania a vo veci sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol prihliadnuť na námietku navrhovateľa, že Rada nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania, resp. nevyhotovila zápisnicu o vykonaní tohto dôkazu. V rámci ohliadky správny orgán získava poznatky, ktoré dokazujú alebo vyvracajú dokazovanú skutočnosť, pričom ohliadku možno vykonať iba na vec majúcu hmotný charakter. Z charakteru záznamu vysielania, kde hmotnú povahu má len technický nosič, na ktorom je vysielanie zaznamenané, vyplýva, že tento dôkaz sa nevykonáva formou ohliadky.

Pokiaľ ide o namietanú absenciu zápisnice o vzhliadnutí vysielania, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že z gramatického výkladu § 22 správneho poriadku je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité, a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní, o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (§ 34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5. Vzhľadom k tomu, že s obrazovo-zvukovým záznamom vysielania sa nedá oboznámiť inak ako jeho vzhliadnutím, a že obsah posudzovaných záznamov vysielania je okrem iného aj súčasťou odôvodnenia rozhodnutia rady, nemožno len na základe ničím nepodloženého tvrdenia navrhovateľa dospieť k záveru, že rada sa neoboznámila s posudzovaným vysielaním jeho bezprostredným vzhliadnutím. Neexistencia zápisnice o vykonaní úkonu správnym orgánom (vzhliadnutí posudzovaného záznamu vysielania) nepredstavuje takú vadu v procesnom postupe rady, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. K tomuto záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj s ohľadom na to, že obsah posudzovaných záznamov navrhovateľ v správnom konaní vôbec nenamietal (pričom záznam vysielania ako aj jeho písomný prepis/popis mu bol zaslaný spolu s oznámením o začatí správneho konania) a Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa so záznamom vysielania tiež nenašiel rozpor s jeho opisom v napadnutom rozhodnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, že vyhotovovanie zápisnice o vykonanom dokazovaní nie je ničím odlišné od vyhotovenia zápisnice o hlasovaní členov Rady.

Vychádzajúc z účelu a charakteru zápisníc zápisnica o vykonanom dôkaze svedčí o skutočnosti relevantnej pre vydanie rozhodnutia vo veci, pričom zápisnica o hlasovaní členov Rady svedčí o tom, ako rozhodovali jednotliví členovia Rady, a preto pre preukázanie prijatia rozhodnutia Radou plní funkciu zásadného významu, pričom jej absencia v administratívnom spise by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasil ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, ktorou namietal nepresnosť výroku napadnutého rozhodnutia, majúcu za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

Bezchybne formulovaný výrok je nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia, a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnu exekúciou a podobne. Z uvedených dôvodov je potrebné vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia vyššie uvedené kritéria spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 16. júla 2013 o cca 20,31 hod., spôsob spáchania správneho deliktu - odvysielanie programu s názvom Slnko, seno, slanina na programovej službe JOJ s označením nevhodný pre vekovú skupinu do 12 rokov, ktorý obsahoval vyjadrenia naplňajúce hodnotiace kritérium „obscénne a vulgárne vyjadrovanie“, a správny delikt - nesprávne uplatnenie Jednotného systému označovania.

Výroková časť rozhodnutia exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku, ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľa v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval za dôvodnú ani námietku nesprávneho právneho posúdenia veci a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť, resp. zmätočnosť. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z rozhodnutia je zrejmé, z akých skutkových okolností odporkyňa vychádzala, podľa akých právnych noriem odvysielaný program posudzovala, pričom závery, ku ktorým dospela, považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za zrozumiteľné, logické a súladné s platnou právnou úpravou. Navrhovateľ bol sankcionovaný za porušenie § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., teda za nesprávne uplatňovanie jednotného systému označovania. Jednotný systém označovania obsahuje viaceré povinnosti, ktoré je vysielateľ povinný splniť pri vysielaní jednotlivých zložiek programovej služby z hľadiska informovania rodičov o vekovej vhodnosti týchto zložiek programovej služby pre maloletých. Jednou z povinností je aj povinnosť klasifikovať a označiť programy príslušným piktogramom podľa ich vekovej vhodnosti. Jedným z hodnotiacich kritérií pre klasifikovanie a označenie programu ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov je aj obscénne a vulgárne vyjadrovanie (§ 1 ods. 2 písm. g/ vyhlášky č. 589/2007 Z. z.) a práve naplnenie týchto kritérií v obsahu posudzovaného programu bolo podkladom pre záver o nesprávnom uplatnení jednotného systému označovania, nakoľko program bol označený ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov, pričom pri splnení kritérií uvedených v § 1 ods. 2 písm. g/ vyhlášky č. 589/2007 Z. z. má byť takýto program označený ako nevhodný a neprístupný pre maloletých divákov do 15 rokov. Pojmy obscénne a vulgárne vyjadrovanie nie sú pojmami s legálnou definíciou, jedná sa o tzv. neurčité právne pojmy, avšak nejde o neurčité pojmy ako také, teda nejde o pojmy, ktoré by mali neurčitý, prípadne mnohoraký význam, či výklad. Výkladové slovníky sa v definícii týchto pojmov

vôbec nerozchádzajú a Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje význam týchto pojmov aj bez odborného výkladu za jasný a všeobecne zrozumiteľný. Za obscénne vyjadrovanie sa považuje vyjadrovanie neslušné, nemravné, necudné, oplzlé a za vulgárne vyjadrovanie sa považuje vyjadrovanie hrubé, neslušné, ordinárne, v spoločenskom styku neprípustné. Rada v rozhodnutí uviedla, ktoré vyjadrenia a prečo naplnili uvedený obsah a Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažuje závery Rady (reprodukované v úvode tohto rozsudku) za nelogické, či vybočujúce zo všeobecného vnímania a posudzovania takýchto vyjadrení a scén. Z argumentácie navrhovateľa je zrejmé, že sa snaží obsah a význam týchto pojmov relativizovať a hranice spoločenskej akceptácie neslušného, nemravného, či vulgárneho rozširovať. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozumie tejto snahe navrhovateľa, nakoľko je to legitímny spôsob jeho obrany a protiargumentácie v konfrontácii so závermi a skutkovými zisteniami odporkyne. Nepovažuje však argumenty navrhovateľa za dôvodné, majúce oporu v zákone, a nevidí dôvod prikloniť sa k výkladu, ktorý by viedol k devalvovaniu spoločenských noriem. K argumentom navrhovateľa, že odvysielané vyjadrenia možno považovať len za expresívne, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že za expresívne sa považujú výrazy citovo zafarbené, rozhodne však do tejto kategórie nespádajú výrazy neslušné, ktoré sú z normálnej spoločenskej konverzácie vylúčené.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nemožno opomíňať skutočnosť, že maloletí sú najnáchylnejšou skupinou na preberanie vonkajších vplyvov a vzorov pri formovaní svojho správania a vlastného rebríčka hodnôt, zvlášť z masmédií. Nie je preto žiaduce, aby prezentovanú formu správania a vyjadrovania protagonistov posudzovaného programu, považovali maloletí diváci za normálne, prípadne hodné napodobňovania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vzhliadnutí záznamu vysielania nepovažuje za dôvodný navrhovateľov argument o domýšľavosti Rady, resp. o vyvodzovaní záverov z nepovedaného. Rada správne identifikovala problematické vyjadrenia a scény a neinterpretovala ich v rozpore s ich reálnym odznením. Navrhovateľ napríklad namietal, že odporkyňa vytkla „prirovnávanie trhanie igelitu medzi nohami k trhaniu panenskej blany“, pričom vo vysielaní doslovne odznelo nasledovné: „medzi nohami niečo trhá, ale poctivá blana to není“. Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažuje námietky navrhovateľa za dôvodné, nakoľko Rada uvádzala doslovné citácie, ktoré v programe odznali (v texte rozhodnutia boli rozpoznateľné, nakoľko boli uvádzané kurzívou a v úvodzovkách) a tiež aj celý kontext udalostí, v ktorých tieto vyjadrenia odznali. Keď Rada konštatovala, že súťažiaci prirovnávali „trhanie igelitu medzi nohami k trhaniu panenskej blany“, pričom doslovne vo vysielaní odznel text bez „igelitu“ („...medzi nohami niečo trhá, ale poctivá blana to není“), bolo to preto, že popisala celý dej ako prebiehal, a to vizuálny priebeh v spojení so slovnými vyjadreniami. Toto konštatovanie Rady nie je v rozpore so skutkovým stavom (ako sa Najvyšší súd Slovenskej republiky presvedčil vzhliadnutím záznamu vysielania) a rozhodne sa nejedná o domýšľavosť, resp. o nadinterpretáciu Rady, ako to namietal navrhovateľ. Z rozhodnutia je zrejmé, čo v programe odznelo doslovne, čo sa udialo „konaním“ súťažiacich a ako tieto skutočnosti Rada vyhodnotila. Rada v rozhodnutí navrhovateľom namietané skutočnosti doslovne uviedla takto: „V situácii, kde súťažiaci absolvovali pešiu túru zabalení v igelite (z dôvodu účinnejšieho spaľovania tukov), súťažiaci P. upozornila na trhanie jej igelitu v oblasti rozkroku spôsobom, kde toto trhanie prirovnala k trhaniu panenskej blany („...medzi nohami niečo trhá, ale poctivá blana to není“).

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval za dôvodnú ani námietku navrhovateľa, že Rada nespojila predmetné konanie s konaním 323-PLO/O-4570/2013 (RP/095/2013). Navrhovateľ namietal, že v oboch konaniach sankcionovala vysielateľa za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. a zhodne za to, že odvysielal program Slnko, seno slanina, ktorý zhodne označil symbolom „12“, hoci ho mal zhodne podľa Rady označiť symbolom „18“.

Navrhovateľ bol v prejednávanej prípadnej sankcionovaný za to, že označil program ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov hoci mal tento program označiť ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov. Navrhovateľove tvrdenie, že odporkyňa v oboch prípadoch sankcionovala navrhovateľa za označenie programu ako nevhodného pre maloletých do 12 rokov, hoci ho mal zhodne označiť symbolom „18“ je teda zjavne nepravdivé. Taktiež dôvody pre rozličné označenie vekovej vhodnosti programov boli v

týchto prípadoch úplne rozdielne. Kým v napadnutom rozhodnutí sa jednalo o „obscénne vyjadrovanie“, v rozhodnutí č. RP/095/2013 (ktoré bolo potvrdené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽ/7/2014 z 29. januára 2015) bolo dôvodom na prísnejšie označenie vekovej vhodnosti programu „zobrazenie šikanovania“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež uvádza, že vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy pri administratívnom trestaní pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom, ako aj pri ukladaní sankcie, správny orgán má postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu. To však neznamená, že správny orgán v konaní postupuje výlučne podľa trestnoprávných predpisov nerešpektujúc platnú právnu úpravu, ktorou zákonodarca upravuje postavenie a úlohy Rady, predovšetkým zákon č. 308/2000 Z. z. Pokiaľ, teda Rada v uvedenom konaní rozhodla samostatným rozhodnutím z uvádzaných dôvodov, nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že konala a rozhodla v rozpore so zákonom.

Ako vyplýva z uvedeného, Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval námietky navrhovateľa uvedené v jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady za relevantné na vyhovieť odvolacieho návrhu. Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 3 veta prvá O.s.p.

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.